

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 32.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790396128/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

var spildt paa en Uværdig. Jeg var meget veltalende og anvendte paa passende Steder flere smukke Figurer; jeg vilde netop til at benytte en Metaphor af slaaende Virkning, for at paapege ham Muligheden af, at han selv kunde blive modtaget paa en lignende Maade, naar han paa en smuk Morgen vendte hjem til sin Ægtefælle i en ubehagelig Tilstand, da han afbrød min Tales Strøm ved at fortælle mig, at han nu kunde see hvilket Selskab hans Jomfru søgte, og at han vel kunde begribe, at hun fandt det behageligere at føite omkring ved Nattetider end at opfylde sine Pligter og føre sig anstændigt op. Jeg forsøgte forgjæves at standse hans Foredrag, som han iøvrigt forzirede med fine Titulaturer, saasom: Løsgjænger, Dagdriver, Sviregast o.s.v., jeg forsikkrede ham, at det var mig, der havde Ordet i denne ligesaa hæderlige som intelligente Forsamling; men han lod ikke til at have nogen Takt for den parlamentariske Orden, thi da han havde udtalt sit sidste Ord, hvilket var: *crapule!* smækkede han Vinduet i.

Jeg saac mig omkring om jeg ikke kunde finde en lille Steen; jeg vilde gerne have sendt ham den som en venskabelig Erindring. Men da der ingen saadan var i Nærheden, nøiedes jeg med i nogle ziirlige Talemaader at bevidne ham min Tak for hans fine Behandling, ønskede ham en Jomfru, der saae mere paa Løn end paa honnet Omgang, og sluttede endelig med at haabe, at hans skjønnede Ægtehalvdeel ikke maatte have forkjølet sig, imedens han stod i aabent Vindue. Derpaa vendte jeg mig om efter Pigen, som var gaaet langsomt ned ad Gaden. Da jeg nærmede mig hende, standsede hun, lænede sig op imod Muren og græd. Jeg vilde opmuntre hende, men hun afbrød mig og sagde:

Jeg er mere ulykkelig end De troer, ellers vilde De neppe være saa lystig.

Jeg sagde hende, at det virkeligt gjorde mig ondt for hende, uagtet jeg ikke kunde see nogen stor Ulykke i at miste en Huusjomfru-Plads, især hos saadanne Folk; men at det aldeles ikke kunde nytte hende noget, om jeg vilde græde med, hvilket tillige var min Natur imod. Jeg spurgte hende tilsidst, hvor hun vilde hen, om hun ikke havde nogen Familie at gaae til; om hendes Moder ikke levede.

Nei, for Guds Skyld, raabte hun næsten ængstelig, ikke der, aldrig. – O, jeg gjorde bedre i at springe i Kanalen.

Hun græd bitterlig, vred sine Hænder, og syntes af Sorg neppe at kunne holde sig opreist. Endelig sagde jeg: